

Český telekomunikační úřad

ODBOR PRO ZÁPADOČESKOU OBLAST

Husova 2727/10, pošt. př. 273, 305 73 Plzeň

TOTO ROZHODNUTÍ NABÝLO

PRÁVNÍ MOCI dne **13. 7. 2019** a je

VYKONATELNÉ dne **17. 7. 2019**

Český telekomunikační úřad

Odbor pro západočeskou oblast dne **6.9.2019**

Číslo jednací
ČTÚ-466/2019-634/IV. vyř. - LeM

Plzeň
14.6.2019

Český telekomunikační úřad jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, vydává toto

rozhodnutí:

I. Návrhu navrhovatele **CENTAQUIS LIMITED**, se sídlem **Stasinou & Boumpoulinas 3, 1060 Nicosia, Cyprus** (dále jen "navrhovatel"), právně zastoupen: **Mgr. Dittrich Michal**, advokát, IČO 714 46 648, se sídlem **Na Březince 930/6, Smíchov, 15000 Praha 5** (dále jen "advokát navrhovatele"), zn. RIO00797, se vyhovuje a odpůrce **MAGDALENA MAJEROVÁ**, nar. 1. 2. 1974, trvalým pobytem nám. **Míru 62, Klatovy I, 33901 Klatovy** (dále jen "odpůrce"), je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích povinen uhradit dlužné ceny za poskytnutou službu elektronických komunikací, v celkové výši 697,00 Kč a příslušenství, za

číslo smlouvy 2372430

zúčtovací období od - do	ve výši (Kč)	příslušenství - úroky z prodlení (% p. a.)	příslušenství - úroky z prodlení od - do
1.12.2013 — 31.12.2013	199,00	8,05	16.12.2013 — do zaplacení
1.1.2014 — 31.1.2014	199,00	8,05	15.1.2014 — do zaplacení
1.2.2014 — 28.2.2014	199,00	8,05	16.2.2014 — do zaplacení
1.2.2014 — 28.2.2014	100,00	8,05	12.2.2014 — do zaplacení

to vše do 3 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet č. 4200392414/6800, pod variabilním symbolem 2372430.

II. Odpůrce je podle § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích povinen uhradit navrhovateli náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování práva ve výši 200,00 Kč za uhrazený správní poplatek, dále ve výši 726,00 Kč za právní zastoupení, a to vše do 3 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet č. 4200385644/6800, pod variabilním symbolem 2372430.

Odůvodnění:

Dne 7. 1. 2019 bylo na návrh navrhovatele zahájeno správní řízení ve věci sporu o plnění povinnosti k peněžitému plnění za poskytnutou službu elektronických komunikací mezi navrhovatelem a odpůrcem u čísla smlouvy uvedeného ve výroku.

Navrhovatel, jakkoliv není společností, která za předmět své podnikatelské činnosti zvolila poskytování služeb elektronických komunikací, prokázal vlastnictví pohledávky, a to předložením Smlouvy o postoupení pohledávek ze dne 26. 4. 2016 mezi společností RIO Media, a. s., na straně jedné jako Postupitel, a společností CENTAQUIS LIMITED, na straně druhé jako Postupník.

Na podporu svých tvrzení, že odpůrce dluží navrhovateli částku v celkové výši 697,00 Kč a příslušenství, předložil navrhovatel správnímu orgánu podle § 52 správního řádu důkazy (doklady), kterými jsou:

- Plná moc procesní, Osvědčení o registraci plátce DPH, Místopřísežné prohlášení,
- Smlouva o postoupení pohledávek, Smlouva o poskytování veřejných služeb,
- Specifikace služeb pro rezidentního zákazníka, Všeobecné obchodní podmínky,
- Předžalobní upomínka, Podací lístek, Daňové doklady, Montážní list,
- Předávací protokol, daňové doklady.

Ověřením adresy trvalého pobytu odpůrce v Centrální evidenci obyvatel MV ČR bylo zjištěno, že odpůrce je od 12. 1. 2017 trvale hlášen na adrese: nám. Míru 62, 33901 Klatovy.

Správní orgán vyrozuměl účastníky tohoto řízení dopisem ze dne 12. 4. 2019 o tom, že ve shora uvedené věci bylo zahájeno správní řízení a současně jím byla pro objasnění skutečného stavu věci stanovena lhůta pro možnost zaslání vyjádření o všech skutečnostech, která pro vydání rozhodnutí považují za důležité. Zásilka byla navrhovateli doručena do datové schránky.

Zásilka adresována odpůrci na adresu trvalého pobytu, byla vrácena správnímu orgánu zpět, jelikož odpůrce nebyl zastížen a nebylo mu možno zásilku vhodit do domovní nebo jiné odpůrcem užívané schránky, přičemž v místě doručení bylo odpůrci o této skutečnosti zanecháno písemné oznámení. Správní orgán v tomto případě v souladu s § 50 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“), vyvěsil dne písemnost na úřední desku současně se způsobem umožňujícím dálkový přístup. Podle § 50 odst. 2 občanského soudního řádu se písemnost považuje za doručenou desátým dnem po vyvěšení.

Dopisem ze dne 13. 5. 2019 správní orgán sdělil účastníkům řízení, že shromáždil podklady pro vydání rozhodnutí ve správním řízení a že se s nimi můžou ve stanoveném termínu seznámit, vyjádřit se k nim, ke způsobu jejich zjištění a případně navrhnout doplnění. Zásilka byla navrhovateli doručena do datové schránky.

Zásilka adresována odpůrci na adresu trvalého pobytu, byla uložena na dodací poště a zároveň byla odpůrci vhodným způsobem zanechána výzva, aby si písemnost vyzvedl. Podle § 49 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, nevyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Jelikož v úložní době nebyla zásilka vyzvednuta a nebylo možno zásilku odpůrci vhodit do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, byla zásilka správnímu orgánu vrácena zpět, o čemž bylo vyvěšeno sdělení na úřední desce správního orgánu současně se způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Strana odpůrce se po celou dobu správního řízení nevyjádřila k podkladům pro vydání rozhodnutí, ani neoznačila důkazní prostředky na ochranu svého práva a oprávněného zájmu. Uzavření smluvního vztahu, nadto samotné užívání poskytovaných služeb nebylo nikterak zpochybněno. Strana navrhovatele své podání dále nerozšířila.

Správní orgán se tedy začal zabývat otázkou důkladného posouzení zejména navrhovatelem předloženého důkazního materiálu. Po jeho vyhodnocení dospěl k závěru, že skutková

zjištění lze považovat za dostatečná. Povaha a směřování správní úvahy při vyhodnocení návrhu pak vychází ze skutečností, jež jsou opsány v následujících odstavcích.

Smluvní vztah mezi právním předchůdcem navrhovatele, poskytovatelem služeb elektronických komunikací, a odpůrcem, uživatelem těchto služeb, vznikl v okamžiku, kdy došlo k podpisu:

- „Smlouva o poskytování veřejných služeb elektronických komunikací“, č. 2372430, a to dne 30. 5. 2013. Předmětem smluvního ujednání se stala aktivace a dodávání služeb nabízeného tarifu „TV Mini - HFC“. Smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou.

V souhrnu správní orgán uvádí, že má za zcela prokázané, kdy, mezi kým a jakým způsobem došlo k uzavření smluvního vztahu.

Služby elektronických komunikací byly odpůrci dodávány v souladu s obsahem účastnické smlouvy. Odpůrce těchto služeb čerpal a původní věřitel za jejich odběr vystavoval pravidelná měsíční výúčtování.

Odpůrce, který se svým podpisem na uvedené smluvní dokumentaci zavázal k řádnému užívání služeb, a to vč. úhrady, upadl v prodlení počínaje datem 1. 12. 2013.

Předžalobní upomínkou ze dne 24. 10. 2016 vyzval advokát navrhovatele odpůrce ke splnění původně vymáhané pohledávky ve výši 1 248,00 Kč, v tomto správním řízení požadováno jen 697,00 Kč. V uvedeném termínu odpůrce svůj závazek nesplnil, ani nepředložil případný návrh konstrukce řešení sporu – plnění.

Po přezkoumání důkazních prostředků dospěl správní orgán k závěru, že uvedený dluh specifikovaný v I. výroku tohoto rozhodnutí skutečně vznikl, je nesporný a odpovídá za něj, v souladu s § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, odpůrce. Vzhledem k tomu, že návrh byl podán důvodně a správní orgán považuje skutková zjištění za dostatečná, rozhodl tak, jak uvedl v I. výroku tohoto rozhodnutí.

Ohledně úroků z prodlení z pohledávek splatných do 31. 12. 2013 je nutno konstatovat, že prodlení odpůrce se řídí § 517 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění platném do 31. 12. 2013, a § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.

Ohledně úroků z prodlení splatných od 1. 1. 2014 je nutno konstatovat, že prodlení odpůrce se řídí § 2 nařízení vlády 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku a veřejných rejstříků právnických a fyzických osob, vydaným k provedení zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.

Požadavek navrhovatele na zaplacení úroků z prodlení byl shledán opodstatněným, neboť výše úroků z prodlení nepřekračuje výši úroků stanovenou uvedenými právními předpisy.

Požadavek navrhovatele na zaplacení úroků z prodlení byl shledán opodstatněným, neboť výše úroků z prodlení nepřekračuje výši úroků stanovenou uvedenými právními předpisy.

V souladu s § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích uplatnil navrhovatel své právo na náhradu nákladů řízení.

Navrhovatel požadoval náhradu nákladů správního řízení za zaplacený správní poplatek.

Správní poplatek byl vyměřen podle sazebníku, příloha zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, položka 110 písmeno c), a to ve výši 200,00 Kč.

Dále pak uplatnil náklady právního zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění

pozdějších předpisů, a to v celkové výši 4 719,00 Kč včetně DPH (sazba DPH byla požadována ve výši platné v době podání návrhu).

Co se týče úkonu právní služby za uskutečnění výzvy k plnění odpůrci, tak správní orgán konstatuje, že právnímu zástupci navrhovatele náleží odměna za úkon právní služby – výzvy k plnění jediné v občanském soudním řízení, a to pokud podle § 142a o.s.ř. zašle navrhovatel dlužníkovi výzvu k plnění, jelikož výzva k plnění je předpokladem a podmínkou pro přiznání náhrady nákladů řízení v občanském soudním řízení, nikoliv ve správním řízení.

Podle § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích přizná správní orgán účastníku řízení, který měl v řízení plný úspěch, náhradu nákladů řízení potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku řízení, který ve věci úspěch neměl. I když měl účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může mu být přiznána plná náhrada nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části. Ačkoliv měl navrhovatel ve věci plný úspěch, přiznal mu správní orgán náhradu nákladů ve snížené výši. Při svém rozhodování vycházel mimo jiné i z důvodů uvedených v nálezech Ústavního soudu I. ÚS 3923/11 a I. ÚS 988/12.

Správní orgán se zabýval otázkou, zda je navrhovatelem požadovaná částka za právní zastoupení nákladem k účelnému uplatňování práva. Při této úvaze analogicky použil některé zásady pro přiznání náhrady nákladů řízení uvedené ve výše zmíněných nálezech a dospěl k závěru, že v posuzovaném případě není možné automaticky postupovat podle advokátního tarifu a přiznat navrhovateli náhradu nákladů za dva úkony právní služby a dva režijní paušály.

V první řadě je nezbytné vyjasnit, co je účelně vynaložený náklad na uplatňování práva. Posuzovaný případ je především typově identický se stovkami jiných návrhů, jež jsou podávány navrhovatelem k Úřadu. K jejich vytvoření a následnému podání není potřeba právního vzdělání, tvorba návrhu samotného se omezuje jen na vyplnění již vytvořeného a využitého vzoru, nedá se tak mluvit o právním, ale o administrativním úkonu. Návrhy se liší pouze ve specifikaci osoby odpůrce a předmětu řízení, jinak se jedná o skutkově totožné případy. Zastoupení advokátem tak s ohledem na výši dlužné částky znamená neúměrné zvyšování nákladů vůči požadované jistině.

K výše uvedenému správní orgán znovu odkazuje na nálezy I. ÚS 988/12, ve kterém se Ústavní soud vyjádřil, že za účelně vynaložené náklady lze považovat toliko takové, které musela procesní strana nezbytně vynaložit, aby mohla řádně hájit své porušené nebo ohrožené subjektivní právo u soudu, a dále na usnesení I. ÚS 1325/11, kde Ústavní soud v souvislosti s výší žalované částky uvádí: „Jedná se v podstatě o parazitování na drobných pohledávkách vůči občanům, které jsou uměle „nafukovány“ do nesmyslné výše, za účelem zajištění snadného výdělků.“. K tomu správní orgán pro vysvětlení dodává, že v případech, které byly předmětem ústavní stížnosti posuzované Ústavním soudem, byla sporná částka 1 008,00 Kč, resp. 1 015,00 Kč. V předmětném případě posuzovaném správním orgánem je sporná částka dokonce ještě nižší.

S přihlédnutím k těmto skutečnostem má správní orgán za to, že za současného působení uvedených okolností, tzn. při jednoduchosti a administrativní povaze podání a při výši dlužné částky v porovnání s výší požadovaných nákladů řízení, je navrhovatelem vznesený nárok na náhradu nákladů řízení nepřiměřený nákladům, které navrhovateli reálně vznikly, a tím je podle správního orgánu i neúčelně vynaložený ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích. Přiznání náhrady nákladů řízení v požadované výši by totiž neodpovídalo povaze a náročnosti řízení a rozsahu poskytovaných služeb v rámci skutečného průběhu projednávané věci.

Vzhledem ke skutkové jednoduchosti, jakož i dalším znakům těchto případů výše uvedeným, nevyžadujícím poskytnutí právních služeb ve větším rozsahu, přiznal správní orgán náhradu nákladů pouze účelně vynaložených, a to ve výši zaplaceného správního poplatku,

tj. 200,00 Kč a ve výši 726,00 Kč, odpovídající režijnímu paušálu za 2 úkony právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu (2 x 300,00 Kč + 2 x 63,00 Kč vč. DPH), jak je uvedeno ve II. výroku tohoto rozhodnutí.

Podle § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích přizná správní orgán účastníku řízení, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů řízení potřebných k účelnému uplatňování či bránění práva v plné výši proti účastníku řízení, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může být náhrada nákladů poměrně rozdělena, popřípadě rozhodnuto, že žádný z účastníků řízení nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může mu být přiznána plná náhrada nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části.

Vzhledem k tomu, že navrhovatel měl v daném řízení plný úspěch, rozhodl správní orgán o náhradě nákladů řízení tak, jak uvedl ve výroku tohoto rozhodnutí. Správní orgán má přitom za prokázané, že odpůrci žádné náklady v souvislosti s bráněním práva nevznikly (odpůrce žádné náklady neuplatnil, ani jejich vznik neprokázal, nedoložil).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení podat rozklad k předsedovi Rady Českého telekomunikačního úřadu, a to v počtu dvou stejnopisů na adresu Český telekomunikační úřad, odbor pro západočeskou oblast, poštovní příhrádka 273, 305 73 Plzeň, nebo do datové schránky Českého telekomunikačního úřadu: a9qaats, anebo na adresu: podatelna@ctu.cz v případě, že účastník řízení disponuje uznávaným elektronickým podpisem.

Ing. Martina Lejsková v. r.
odborný rada

Otisk úředního razítka

Za správnost: Ing. Martina Lejsková, 6. 9. 2019

Vypraveno dne: 14. 6. 2019